

Letnik I.

v lažnjivi obleki.

Štev. 15.

Izhaja v mesecu dvakrat, kedar ga je volja. — Veljá celo leto 2 gold. 40 kr., pol leta 1 gold. 20 kr.

Stare pesmice v novi obleki.

Lesjaku.

Lesica, lesjak
Sta pila tobak,
Tobaka ni b'lo,
Sta lajala zló.

Turničku.

Kaj maram, ker sam
Blamaže imam!
Zdaj pa pojdem čez Slovensko
V Gradec ž njim' na Štajarsko.

Jurju.

Nemškutarska streha,
Liberalne duri,
Notri prebiva
Zavašnikov Juri.

Heureichu.

So oče mi rekli:
„Ožen se, moj sin!
Bom hišo naredel
Iz samih ti — svinj.

Brenceljnu.

Na Žabjek' je fletno,
K' so bistre vodé,
In ričet in zelje,
In hude bolhé.

Piskru.

Po Slovenskem sem hodil,
Sem službe lovil.
Sem „rotovž“ zagledal —
Nemškutar sem bil.

Turnarju.

Sem fantiček turnar,
Želode imam,
Prav dobro zabavljať
In teči tud' znam.

Očka na prag stojé,
Mamka se zlo jezé:
Jaz pa ne maram več,
Moram pa teč'.

Pomenljivi izreki veljavnih mož.

Ego vero censeo „Slovenijam“ esse delendam.

Dežman.

Iz malega raste — 4000 goldinarjev.

Dr. Klun.

Sokol obrača, jaz pa obrnem.

Dr. Župan.

Kogar gospod ljubi, ga tepe.

Pajk.

Po mestnega zbora seji rada glava boli.

Zakrajšek, svetovalec.

Parturiunt montes et nascitur ridiculus „Verfassungstag“.
Leitmayer & Comp.

Kar se Fricsek ne uči, Fric ne zná.

Dr. Kasmacher.

Ex ungue lesjaka.

Lesjak.

Lepa beseda najde Žabjek.

„Brencelj“.

Pogovori.

Janex: Tone, ti si nekako bistroumen. Povej mi, kaj je to: „V sredi je votlo, krog kraja pa nič ni?“

Tone: Haha! To vedó še stara mati za pečjó! To je „strah“.

Janex: Ne boš, Jaka! To je „Pajk“.

Tone: Beži, beži! Ta je bôsa! Zakaj neki?

Janex: Zato, ker je Pajk strah — ljubljanske okolice.

I. pesnik: Prijatelj, povej mi, kaj se veže z besedo „liberaluh“? Ravno kujem pesmico, pa mi manjka besed z enako končnico.

II. pesnik: Ogleduh — potepuh — smrduh — ovađuh — napuh — lenuh — požeruh — oderuh —

I. pesnik: Vse prav lepe besede. Ti je znana kaka beseda s končnico „man“?

II. pesnik: Dežman — kloftan —

I. pesnik: Se veže. Hvala!

A. Tu berem, da misli konšt. društvo osnovati „kuhinja za ljudstvo“. Kaj neki je to?

B. Hm! Bo že zopet kaka naprava, kjer se bo ljudstvo kuhalo.

Nemčurjem.

Slovenec dost' ima nadlog,
Se mu nemškutar pači,
On ga od glave dol do nog
Po svojem le oblači.
On hoče biti le gospod,
Za njega vino, za nas sod.
Ak' to se nam ne spremeni,
Bo zemlja naša suha:
Iz te pšenice moke ni,
Iz moke te ne kruha.

Spoznali so nemškutarji,
Da bi „Sloven'ja“ naša
Za óne, k' so trebuharji,
Prav slaba bila paša.
Zató kričijo: „Te nikar!
Kdor to si zmislil, je slepar“.
Pa naj se Dežman le grozí,
Naj le togoto kuha:
Na tej kulturi žita ni,
Iz moke te ne kruha.

Sloni v ministra sobi Beust,
Mu pot z obraza lije,
Ker ura njemu že enajst
In ministerstvu bije.
Poljak, Slovenec, Oger, Čeh
Napeli so mu orgelj meh;
Strašno na ušesa mu doní
Doslej za vse te gluha:
„Iz Tvoje setve žita ni,
Iz moke te ne kruha“.

Ljubljansko-nemški magistrat
Se vedno bolj blamira:
Odkar je nemšk „gemeinderat“,
Ljubljana močno hira.
Čeravno komaj stopnji kos,
V polit'ko nemško vtika nos.
Iz liberalnih je kostí
Strašno vodena juha;
Po vaši setvi žetve ni,
Iz moke te ne kruha.

Feljton.

Cene in Germanica.

Žalostna pa resnična povest.

Cene je bil strašen Slovenec, tako strašen, da se je bal skoro samega sebe. Večkrat si je mislil: „Kaj bi bilo, ko bi postal jaz nemškutar! Pri tej priči bi snedel samega sebe“. Izpraševal je vsak večer svojo vest, in še le, ako mu ni čisto nič očitala, kar je zoper slovenska pravila, je mirno zaspal. V sanjah pa se je skoro vsako noč prepiral in pretepaj z nemčurji.

Cene je tedaj sovražil nemčurje, a nemčurk ne, vsaj ene ne. Germanica je bila krasna, zala deklica, in kar je njeno vrednost povikšalo, imela je toliko premoženja, da je dalo na leto po 4000 gold. obresti. Zavoljo te lepe lastnosti letala je za njo velika množica zaljubljenih mladenčev, kateri so ji skoro pete lizali.

Germanica je bila huda nemškutarca, Slovence je zaničljivo čez rame gledala in se posmehovala, ako se ji je kateri približal, ki ni imel pinje ali želoda na klobuku.

Cene je že davno gledal za njo, a ni si upal posaditi pinje na glavo ali klobuka z želodi, kajti njegovi tovarši bi ga bili zapodili iz svoje družine. Tedaj je tihoma zdihoval po Germanici in njenih 4000 gold. in čakal ugodne priložnosti, da bi ji razodel skrite želje svojega srca.

Tudi Germanica je včasih skrivaj blisknila, kedar je videla koračiti čvrstega korenjaka z nekako pobitim obrazom memo svojega stanišča. Zlasti pa je zapazil to njeni oče, kateri je jako cenil hčeriko in že nekaj svojih bogatih deklet omožil z veljavnimi možmi, kateri so bili prej sovražniki njegove hiše, kajti oče, Iskra po imenu, je bil jako mogočen in je delal rajši dolgove, da je le sovražnike si prikupil z veliko doto.

To je Cene dobro vedel. Bil je že premožen, pa nikakor znan, stal je na najnižji stopinji, in čeravno je očetu Iskri ostre zobé kazal, se oče ni zmenil za-nj, kajti lajanje majhnega psička ne straši volka.

Cene je bil, kakor smo že omenili, jako zaljubljen v lepoto in njene 4000 gld. Premišljuje, vgiba, sklepa, kako bi se spravil na lestvici više, a vse zastonj, sam v sebi ne najde potrebne moči. Že mu jame pešati slovenska vera, Germanica s 4000 gold. več tehta; očitni odpad od Slovenije, njegove nekdanje ljubice, bi mu ne bil pomagal nič, brž ko ne bi ga bil čisto vničil.

Slednjič mu dá njegov bistri um misel v glavo, po kateri bi bilo edino mogoče, Germaničnega očeta pridobiti, in ta je, da sklene preslepiti očeta sicer revne, pa toliko krasnejše deklice Slovenije.

Podá se tedaj k njemu in se mu ponudi za ženinina s tem pogojem, da mu oče še pred ženitvijo podeli ponosno stopinjo.

Oče Slovenije mu to obljubi in drži besedo, kajti Cene je v kratkem tako imenitna oseba, da se ga jame Iskra bati, ker sedaj mu ne le žuga, ampak v resnici protuje.

Zdaj je Cene gotov, da, ako prosi za roko Germanice, mu je oče Iskra nikakor odrekel. Skrivaj tedaj potrka na vrata in po dogovoru s hišnim gospodarjem, kateri mu hčerko za gotovo obljubi, zapusti brez zamude prejšnjo nevesto Slovenijo in se ponosno kaže strmečemu svetu v pinji in fraku.

V kratkem je poroke dan in Cene ima 4000 gld. letnih dohodkov. Posmehuje se zapuščeni revici Sloveniji in ji ovira, kjer in kolikor more.

In nauk te žalostne dogodbe?

„Očetje deklic, katerim ime je Slovenija, ne odpirajte vsakemu postopaču, ki se Vam hlíni, svojih vrat, ne dopušajte, da bi se prilizovali Vašim hčerkam. Konec njih popusté in Vi si nakopljete na vrat srdite in mogočne sovražnike, katerim so znane slabosti Vaše hiše.“

Drobtinice.

Nemškutarji so razklicali, da je ravnopravnost vpeljana. Slovenec, kateri tega ne pripozná, se dene v preiskavo zarad izdaje dežele.

Ko se je čulo, da 18. dan avgusta je bilo razdeljenih na Dunaji nekaj redov, sklenil je tudi naš župan na svojega godú dan jih nekaj razdeliti, pa Dežman ga opomni, da še sama nimata nobenega.

A. (bere): „Nek bogatin je praznoval dan, ko je ozdravel po hudi bolezni, s tem, da je vsem svojim dolžnikom odpustil dolgove“. — Avstrijsko ministerstvo je tudi obljubilo tako storiti, če kedaj ozdravi.

B. Ne bo mogoče!

A. Zakaj ne?

B. Ker Avstrija nima dolžnikov.

V naši armadi so se začele po zgubi na Češkem delati velike prenapredbe, ktere dajo upanje, da Avstrija ne bo nikdar več premagana. Vsak prostak dobi namreč pri suknji eno gumbo (knof) več ko prej, odpravil se je „capfenstrajh“, dalje zabije se v podplate po pet žbic manj, tudi sme brada biti nekaj daljša in „muštace“ privihane. Kedar bo še vsakemu vojaku dovoljeno, po ulicah kaditi tobak iz pipe, se nam ne bo nikdar več bati, da bi nas Prusi oklestili.

Avstrija je v vsakem obziru, posebno kar se tiče liberalne tiskarne postave za slovenske časopise, drugim deželam dokaj naprej. Sliši se, da si je turški sultan, da bi svoje cesarstvo prav po avstrijskemu uredil, naročil na Dunaji pisateljev, ktere bo potem dal — zaperati.

Da ljudstvo ne sovraži nemčurjev, temu dokaz je vabilo, ktero je ravnokar došlo ljubljanskemu županu kot predsedniku konšt. zbora. Glasí se namreč: „Mnogocenjeni konšt. zbor! Ljudstvo ima navado, ob posebnih priložnostih, veselica, pojedinah itd. povabiti svoje prijatelje, da se ž njimi raduje. Naša vas je zaklala ravnokar dobro pitanega komarja, tedaj vabi celo konšt. zbornico na koline, nadja se, da ne bo odrekel nobeden nam visoke časti. — Šrenja spodnje Šiške 25. grabljana t. l.“ — Govori se, da je mestni zbor sklenil, vdeležiti se velikanski pojedini.

Dober odgovor.

Frice je bil len postopač, delo ga ni nič kaj mikalo, živel je ko tica v zraku, in nadlegoval svoje sosede. Postopaje zaide bolj iz radovednosti ko iz pravega namena v cerkev, kjer je duhovnik ravno blizo tako-le govoril: „Kdor je na tem svetu bogat, ga bo na unem svetu trla revščina, reveži na tem svetu pa bodo postali bogati itd.“

Frice si te besede dobro zapomni in po maši stopi k duhovniku, ker znano mu je bilo, da ima nekaj denarja.

„Ne zamerite“ — pravi — „da Vas nadlegujem. Slišal sem danes Vaše besede, da bo tisti, kateri je tukaj bogat, na unem svetu revež, in tisti, kateri tū revščino trpi, bo živel na unem svetu v obilnosti. Zadnje baže sem jaz, kajti nimam skoro srajce preobleči. Prosim Vas tedaj, ker ste bogati, 500 gold. na posodo. Ako jih posodite, bo za-me in za Vas dobro; povrnil Vam jih bom na unem svetu, kajti ker sem zdaj ubožec, bom tam, kakor ste danes sami

rekli, bogat in v stanu, Vam jih povrniti. Ker pa ste Vi tukaj bogati, boste tam ubogi, tedaj Vam bo s povrnjenimi 500 gold. šembrano pomagano.“

„Nikakor ne, prijatelj“, ga zavrne duhovnik, „denarja Vam ne morem posoditi. Kdo mi je porok, da s 500 gold. ne začnete kake kupčije in postanete bogati! Če bi se to zgodilo, boste na unem svetu ubožec in mi ne boste mogli groša povrniti, in jez bi bil goljufan. Pojte z Bogom!“

Frice se popraska za ušesom in tiho odlazi.

„Kranjcu“!

Ti Kranjec si, nikakor ne Slovenec?

Verjamem ti!

Dokaži mi,

Da tica tu ni žrvgoleč' škrjanec.

Turnarji

(iz Janjč gredé.)

Kaj maramo mi,

K' smo fantje mladí!

Če zajcev pomanjka,

Tečemo pa mi.

Kako gospod Pajk razlaga kmetom evangelij.

Potovaje po svojem krogu naleti Pajk na kupico kmetov. Med drugim vpraša jih tudi, če jim duhovščina dobro pridigova.

„Prav dobro, gospod“, odgovoré kmetje.

„Vam li tudi razlaga evangelij?“

„Tudi!“

„Dobro! Tedaj ste slišali, da, ako rečete svojemu bratu ali bližnjemu „raka“, ste krivi peklenškega ognja. In vendar je narejena beseda „raka“ le iz štirih črk. Kako zeló pa se pregrešite, ako rečete bližnjemu „nemškutar“! Vsaj zaslužite dva peklenška ognja, kajti beseda „nemškutar“ ima celó devet črk.“

Zdihljeji konšt. liberaluha.

Renegat, kateri si v Blatni vasi, povikšano bodi tvoje ime. Pridi k nam tvje konšt. kraljestvo, zgodi se tvoja konšt. volja, kakor v Blatni vasi tako v konšt. društvu. Daj nam danes in vsak dan „Tagblatt“ in odpusti nam naše dolge, kakor mi odpustčamo Slovencem; in nas ne vpelji v skušnjavo, da bi šli na Janjče, temuč reši nas slovenskih prekelj.

Prijateljem in znancem naznanjam, da je njihov in moj dolgoletni prijatelj in sodelavec, gospod

dr. Turniček I. žl. Zguba,

zadnji čas v pokoju,

po dolgi bolehnosti nenadoma za blamažami umrl. Njegov duh pojde s telesom vred v Gradec, blamaže pa je blagodušno zapustil Turničku II. in III.

Cenjenega in mnogo zaslužnega moža priporoča spominu prijateljev

zapuščeni tužni „Brencelj“.

Pekel za Slovence.

Lucifer: Pa Vas bom žvečil, prokleti Slovenci! Vaše meso mora biti jako trdo, ker so si nemčurji nad njem zobé polomili. Jaz si jih ne bom!

N A Z N A N I L A.

Naznanilo.

Policija v Trstu jela je tako marljivo prebirati slovenske časopise, da jih je že nekterikrat pobrala vse in občinstvu ni ostala ne ena številka. Oziroma na to in da se zadosti terjatvi policije, sklenili so tržaški pisatelji izdajati nov časopis z naslovom:

„List za c. k. policijo“,

kteri se bo pa pošiljal naročnikom le tedaj, kedar policija ne bo marala za-nj. Stanovanje vrednika bo več del leta v „prežonu“.

Slovenski pisatelji v Trstu.

Na prodaj

je zavoljo hitrega odhoda iz Ljubljane v Gradec

več centov blamaž,

ktere se bodo oddale po vsaki ceni. Več o tem se izvé pri

dr. Turničku l.

Na znanje !!

Po velikem trudu hvala Bogu izvedelo se je, da je neki Štrukelj tisti hudodelnik, kteri je napa-

del na ulicah Dežmana. Ker pa se ta še niti ni sam oglasil, niti ga policija ni zasačila, se tu naznani, da se bodo odslej pobirali vsi „štruklji“, kteri se navadno pečejo pri cerkvenem žegnanji na kmetih, tudi medenih. Kdor prej ktereга sné, bo kaznovan, ker bi morda odtegnil hudodelnika zasluženi kazni.

Ljubljanska policija.

Prošnja.

Slovenskega ljudstva, ktereга je Dežman na celjskem nemčurskem taboru nagovoril, še zdaj vkljub marljivega truda ni najti. Kdor vé kaj o njem, ali komur je sploh znano, kje je ta dan bilo, ali kje bi se ga dobilo kaj za prihodnje nemčurske zборе, naj naznani to v pismu z naslovom: „Verfassungstreue“, ktero naj se pošlje začasnemu reprezentantu ljubljanske nemškutarije, gosp. Dežmanu.

Tisti čast. gosp. naročniki, kteri prejmo danes list z rudeče podčrtanim napisom, se prosijo, da blagovolijo poslati zaostalo **celoletno naročnino (2 gl. 20 kr.)**. Kdor je ne pošlje, ne bo dobil nobene številke več.

Vredništvo.